

Arrest

nr. 208 506 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van mevrouw V.V. van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 20 februari 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.3. Op 28 augustus 2017 dient mevrouw V.V. een klacht in bij de lokale politie wegens schijnhuwelijk.

1.4. Op 23 oktober 2017 vestigt mevrouw V.V. zich in Nederland en wordt haar E-kaart gesupprimeerd.

1.5. Per schrijven van 11 december 2017 wordt de verzoekende partij uitgenodigd alle nuttige informatie in het licht van artikel 42^{quater}, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) over te maken.

1.6. Op 13 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater} §1 van de wet van 15.12.1980

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier en het rijksregister blijkt dat mevr. V.V. (...) (RR xxx) (zijnde de ex-partner in functie van wie betrokkene verblijf gekregen heeft in het kader van gezinshereniging) sedert 23.10.2017 in Nederland is gevestigd. De E-kaart van mevrouw werd op 23.10.2017 gesupprimeerd.

Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Begeleidend schrijven betrokkene zelf
- Attest ACV – overzicht werkloosheidsuitkeringen; attest vakantiegeld 2016 en 2017 (dd. 8.05.2016 en 14.05.2017); loonfiches Actief Interim voor de periode 1.06.2017 – 26.11.2017; loonfiches Synergie interim voor de periode 23.03.2015 – 5.11.2017; Fiche nr. 281.10 jaar 2014; individuele rekening bij werkgever impact (periode 1.12.2014 – 7.12.2014); loonfiche nr. 281.10 – inkomsten 2013; attest mutualiteit “de voorzorg” verklaring van onderwerping aan de verplichte ziekte- en invaliditeitsuitkering (vanaf 13.05.2013) bij werkgever R.A. (...); loonfiches bij werkgever R.A. (...) voor de periode april 2013 – november 2013 en van april 2014 – september 2014; gelegenheidsformulier 2013 – tuinbouwsector (N° N21288); loonfiche E.d.m. (...) (Frankrijk) voor de periode mei 2011 – oktober 2011 en van april 2012 – oktober 2012 + oktober 2013; attest U1 Frankrijk:
- Huurovereenkomst dd. 15.01.2016
- Bewijs van aansluiting bij mutualiteit “De voorzorg”
- Vonnis Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Tongeren dd. 9.10.2017 betreffende dringende en voorlopige maatregelen
- Attest van aanmelding dd. 21.02.2013 (inburgering Limburg); getuigschrift maatschappelijke oriëntatie; deelcertificaten Nederlands tweede taal
- Paspoort met visum
- Title de séjour Frankrijk (travailleur saisonner) geldig van 14.06.2011 t.e.m. 13.06.2014

- Carte d'assurance maladie (Frankrijk)

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (AI bekomen dd. 20.02.2013) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene verklaart zelf dat zijn ouders aldaar woonachtig zijn. Het verblijf in Frankrijk sedert 2011 doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene en mevr. V. (...) de procedure tot echtscheiding hebben opgestart. De dringende en voorlopige maatregelen werden al uitgesproken. Mevrouw V.V. (...), in functie van wie betrokkene verblijf gekregen heeft, is vertrokken uit het Rijk. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor betreffende zijn tewerkstelling/werkloosheidsuitkering(en) die hierboven opgesomd worden. Echter, het hebben van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten en verklaringen (in zijn begeleidend schrijven) voor. Uit de attesten (Getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie; attest van aanmelding inburgering Limburg; deelcertificaten Nederlands tweede taal) blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft.

Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een verklaring lidmaatschap de voorzorg en een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering/huurovereenkomst behoren tot de basisbehoeften om in een minimum van waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België. Verder verklaart betrokkene in zijn begeleidend schrijven dat hij tal van vrienden heeft in België en zijn sociaal leven hier heeft opgebouwd. Zo verklaart hij geregeld op horecabezoek te gaan in Maasmechelen en omstreken. Echter, deze verklaringen zijn een verklaring op eer en werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van betrokkene zelf.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft het paspoort met visum, title de séjour (Frankrijk) en de carte d'assurance (Frankrijk) doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er werd 11.12.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij in haar synthesesemorie de schending aan van het motiveringsbeginsel in samenhang met de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, alsook de schending van artikel 42quater, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de schending van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in samenhang met artikel 22 van de Grondwet in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In haar synthesesemorie licht de verzoekende partij haar enig middel onder meer toe als volgt:

“(…)

schending van artikel 42quater §1 en §4 in samenhang met de schending van artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981

Artikel 42quater §1 en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:...

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;...

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;...

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong...

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk...

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt,..."

Artikel 54 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

“(…)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

(...)

Verzoekende partij zet hieronder nader uiteen waarom de verwerende partij middels de huidig bestreden beslissing ten onrechte een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de huidig bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 42quater §1 en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981 en in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM kunnen schragen.

- *eerste onderdeel: de schending van artikel 42quater §1 eerste lid aanhef van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980*

Op 18 januari 2013 is verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de burger van de Unie mevrouw V.V. (...) hebbende de Nederlandse nationaliteit. (stuk 5)

Dat 18 januari 2013 effectief de datum is waarop verzoekende partij in het bezit is gesteld van een bijlage 19ter en derhalve op die datum de aanvraag voor een verblijf(skaart) van een familielid van een burger van de Europese Unie - in casu als echtgenoot van een Nederlandse - heeft gedaan, wordt op pagina 2 en 3 van de nota door de verwerende partij uitdrukkelijk erkend en blijkt trouwens uit de bijlage 19ter bijgebracht door verzoekende partij (stuk 5) en uit het door de verwerende partij bij de nota bijgebracht uittreksel uit het rijksregister.

Middels de huidig bestreden beslissing is door de verwerende partij een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekende partij zijnde familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in België verblijft in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

In toepassing van artikel 42quater §1 eerste lid aanhef van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 kan dergelijk verblijf op grond van de in artikel 42quater §1 vermelde gevallen - in casu verwijst de huidig bestreden beslissing naar artikel 42 quater §1 als basis voor de huidig bestreden beslissing - slechts beëindigd worden "binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf".

De huidig bestreden beslissing dateert van 13 februari 2018 (stuk 1.a.) en is dus te laat genomen. Het verblijf in hoofde van verzoekende partij kon op 13 februari 2018 niet meer worden beëindigd.

Immers begint de voormelde termijn van vijf jaar te lopen van de datum van de bijlage 19ter zijnde 18 januari 2013.

Zowel rechtspraak als rechtsleer zijn het hierover eens:

- "Familielid derdelandsonderdaan (art. 42quater Vw.)

1. Verlies van het verblijfsrecht

Aan het verblijf van een familielid derdelandsonderdaan kan DVZ een einde stellen in dezelfde 6 gevallen als voor het familielid zelf Unieburger in artikel 42ter Vw. (art. 42quater, §1, eerste lid Vw.)...

Zulke beslissing kan genomen worden binnen dezelfde termijn als in de gevallen bepaald in artikel 42ter Vw. (art. 42quater, §1, eerste lid Vw.). Deze termijn begint ook hier te lopen vanaf de indiening van de aanvraag (afgifte van de bijlage 19ter) voor de aanvraag ingediend in België, en vanaf de eerste inschrijving bij het gemeentebestuur voor de aanvraag ingediend in het buitenland 1579 De beëindiging kan maar gebeuren binnen de 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf; de omstandigheid dat de vreemdeling niet de voorwaarden vervult om een duurzaam verblijf te verkrijgen, doet niet ter zake 1580."

(DENYS, L., Handboek voor de advocaat-stagiair 2017-2018 Vreemdelingenrecht, Inni Publishers, 481-482)

Bij huidig beroep wordt een uittreksel uit voormeld boek bijgebracht met bespreking van de problematiek in het kader van artikel 42quater én artikel 42ter aangezien voor beide artikelen dezelfde termijn van vijf jaar geldt - pagina's 478 t.e.m. 487 worden bijgebracht. (stuk 10.a.)

*- "De termijn van 5 jaar begint te lopen vanaf je aanvraag van een 'verblijfskaart van een gezinslid van een Unieburger'. Dus de datum van de bijlage 19ter en niet de datum op je elektronische F kaart."
(website www.agii.be Agentschap Integratie en Inburgering 5 jaar voorwaardelijk verblijf voor gezinshereniging met een economisch niet-actieve Unieburger-echtgenoot)*

Bij huidig beroep wordt een uittreksel uit voormelde website bijgebracht met bespreking van de problematiek. (stuk 10.b.)

Dat dit standpunt correct is, blijkt trouwens ook uit het schrijven van de gemeente Maasmechelen d.d. 2 januari 2018 hierboven geciteerd (stuk 9) waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de datum van 18 januari 2018 als datum van aanvang duurzaam verblijfsrecht.

Op pagina 3 van de nota verwijst de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State nr. 218.186 d.d. 23 februari 2012 in de zaak A.198.975/XIV-32.810 om ervan vermeend te overtuigen dat de termijn van vijf jaar (op moment van het voormeld arrest gold nog twee jaar) niet begint te lopen op/vanaf de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie - in casu 18 januari 2013 - doch pas vanaf het moment van inbezitstelling van het attest van immatriculatie - in casu 20 februari 2013 -.

De verwijzing door de verwerende partij naar voormeld arrest van de Raad van State verbaast ten eerste aangezien een correcte lezing van het betreffende arrest - gepubliceerd op de website van de Raad van State - precies het hierboven uiteengezette standpunt van verzoekende partij onderschrijft, met name dat de termijn begint te lopen vanaf het moment van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en niet vanaf het attest van immatriculatie. In de praktijk kan - zoals in het geval van het arrest van de Raad van State - de datum van het attest van immatriculatie samenvallen met de datum van aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie doch dit is niet altijd zo en trouwens in deze ook niet relevant.

De Raad van State overweegt en oordeelt in voormeld arrest als volgt:

"Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het EU-Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naargelang het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen. De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk België, nrs. 62 en 63, met verwijzingen naar eerdere rechtspraak.)

Het Hof heeft eveneens gesteld dat het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter aan de familiebetrekking wordt ontleend. Derhalve is ook de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij de lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. (HvJ, 14 april 2006, C-157/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk Spanje, nr. 28)

Artikel 10 van Richtlijn 2004/38 bevestigt deze rechtspraak door te stellen dat het verblijfsrecht van de betrokken familieleden wordt "vastgesteld" door de afgifte van een verblijfskaart.

Het Hof van Justitie herhaalt in de zaak C-325/09 dat de bedoelde verblijfstitels declaratoir en niet constitutief van aard zijn. Het bevestigt bovendien de gevolgen van die vaststelling, niet alleen voor het verblijfsrecht van degene die aan de voorwaarden voldoet zonder over een verblijfskaart te beschikken, maar ook voor degene die over een verblijfskaart beschikt zonder aan de voorwaarden te voldoen:

"Zoals evenwel in de punten 48 tot en met 52 van het onderhavige arrest is opgemerkt, brengt de declaratoire aard van de verblijfskaarten met zich mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen. Net zoals deze aard er dus aan in de weg staat dat het verblijf van een burger als illegaal in de zin van het recht van de Unie wordt aangemerkt, enkel op grond van de omstandigheid dat hij niet over een verblijfskaart beschikt, zo staat deze tevens eraan in de weg dat het verblijf van een burger als legaal in de zin van het recht van de Unie wordt aangemerkt, enkel op grond

van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven. (HvJ, 21 juli 2011, C-325/09, Secretary of State for Work and Pensions tegen Maria Dias)”.
Verder bepaalt artikel 14.2 van Richtlijn 2004/38 dat burgers van de Unie en hun familieleden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 van die richtlijn behouden voor zover ze beantwoorden aan de aldaar genoemde voorwaarden en dat de lidstaten in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13 van de richtlijn, dit kunnen verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

De Belgische wetgever heeft in artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaald dat deze verificatie kan geschieden gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een Belg.

Uit het bovenstaande blijkt dus dat het verblijfsrecht niet ontstaat door de afgifte van de verblijfstitel, te dezen de F-kaart, doch reeds voordien. De afgifte van de F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van het recht van de Unie worden opgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest bijgevolg terecht geoordeeld dat, waar de huidige verweerster stelde dat zij op het ogenblik van de intrekking van haar verblijfsdocumenten reeds meer dan twee jaar legaal in het Rijk verbleef, uit het administratief dossier blijkt dat haar aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving op 27 mei 2008 werd genoteerd, dat de termijn van twee jaar waarbinnen de huidige verzoekende partij een einde aan het verblijfsrecht kon stellen dus op 26 mei 2010 verstreek en dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 13 september 2010 derhalve buiten de in artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn werd genomen. Deze termijn van twee jaar “van (het) verblijf als familielid van een burger van de Unie” is immers beginnen te lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, zijnde vanaf de aanvraag van de verklaring van inschrijving. Op dat ogenblik werd de verweerster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Voor zover bepaalde elementen uit de voorbereidende werken van de wet van 25 april 2007 (waardoor onder meer artikel 42quater in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd) van het voorgaande zouden afwijken, dienen zij buiten beschouwing te worden gelaten omdat zij in strijd met de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zouden zijn.” (eigen onderlijning)

Dat het standpunt van verzoekende partij op dit punt correct is, blijkt tevens uit de hierna volgende overwegingen van het arrest nr. 201 385 van 20 maart 2018 gepubliceerd op de website van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidend als volgt:

“Uit het bepaalde in artikel 42quater, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het ogenblik dat het recht op verblijf erkend wordt het aanvangspunt is van de termijn van vijf jaar waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in de zin van deze bepaling. Uit het gebruik van de bewoordingen “erkenning van hun recht op verblijf” in deze bepaling volgt dat het verblijfsrecht van familieleden van een Belg, net zoals die van een EU-onderdaan (cf. RvS 17 november 2011, nr. 216.325), een declaratief karakter heeft. De afgifte van een verblijfstitel, in casu een F-kaart, kan dan ook niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar enkel als een handeling die er in dit geval toe strekt het verblijfsrecht van het familielid van de Belg vast te stellen.

De in artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf jaar waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie begint aldus te lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, met name vanaf het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. RvS 26 oktober 2011, nr. 216.010 en RvS 17 november 2011, nr. 216.325).” (eigen onderlijning)

Het standpunt dat de verwerende partij op pagina 3 en bovenaan pagina 4 van de nota tracht te verdedigen, is dan ook manifest niet juist.

(...)”

3.2. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij het standpunt van de verzoekende partij als volgt te weerleggen:

“In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de beslissing werd genomen na vijf jaar na de bijlage 19ter en dus laattijdig. Er kon geen einde meer gemaakt worden aan zijn verblijfsrecht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker, naar aanleiding van een aanvraag als familielid van een burger van de Unie pas in die hoedanigheid werd erkend op het moment van de afgifte van het attest van immatriculatie op 20 februari 2013, naar aanleiding van de aanvraag op 18 januari 2013 (bijlage 19ter). De Raad van State oordeelde inderdaad in haar arrest nr. 218 186 d.d. 23 februari 2012 (eigen onderlijning – destijds was de termijn nog twee jaar):

Deze termijn van twee jaar “van (het) verblijf als familielid van een burger van de Unie” is immers beginnen te lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, zijnde vanaf de aanvraag van de verklaring van inschrijving. Op dat ogenblik werd de verweerder in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Aangezien het AI pas op 20 februari 2012 werd afgegeven (stuk 1), werd de eerste bestreden beslissing tijdig genomen en kon de gemachtigde van de staatssecretaris alsnog binnen een termijn van 5 jaar een einde stellen aan het verblijfsrecht.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat hij reeds tenminste drie jaar heeft samengewoond met mevrouw V. (...), waarvan minstens één jaar in het Rijk. Hij verwijst daarmee naar artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater §1, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

De voormalige partner van verzoeker, mevrouw V. (...), is sedert 23 oktober 2017 ambtshalve geschrapt en haar F-kaart is sedertdien gesupprimeerd: zij is verhuisd naar Nederland en heeft dus het Rijk verlaten, zoals blijkt uit het administratief dossier. Zulks wordt niet betwist door verzoeker.

De verwijzing van verzoeker naar artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet is derhalve niet dienstig, aangezien voormeld artikel enkel toepassing vindt wanneer een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat hij reeds meer dan vijf jaar in België verblijft, vast werk heeft en gehuwd is met een Nederlandse. De bindingen met Tunesië zijn minimaal geworden. Er wordt een voorwaarde aan de wet toegevoegd door te motiveren dat verzoeker niet aantoonbaar op een bijzondere manier geïntegreerd is in België. Hij heeft een sociaal netwerk in België. Hij is wel degelijk duurzaam lokaal verankerd in België. Hij zou nog steeds een relatie onderhouden met mevrouw V. (...).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij uiterst zorgvuldig tewerk is gegaan. Zo werd verzoeker per schrijven d.d. 11 december 2017 uitgenodigd alle nuttige informatie in het licht van artikel 42quater §1, vierde lid van de vreemdelingenwet over te maken.

Artikel 42quater §1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bij de beoordeling van deze elementen een appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker is een man van 34 die sedert ongeveer vijf jaar in België verblijft. In die zin kan verzoeker moeilijk volhouden geen bindingen met Tunesië te hebben. Zijn verblijf aldaar weegt niet op tegen zijn verblijf in België. Hij keert overigens op jaarlijkse basis terug naar Tunesië om zijn familie te bezoeken. Hij heeft dus wel degelijk nog goede banden en een netwerk aldaar.

Verzoeker legde een heel aantal documenten voor met betrekking tot zijn tewerkstelling en werkloosheid in België. Het hebben van werk of werkloosheidsuitkeringen is op zich nog niet voldoende is om te spreken van een doorgedreven integratie. Het is inderdaad een voorwaarde op een min of meer waardig bestaan. De verworven competenties kunnen inderdaad van pas komen bij een terugkeer naar Tunesië.

Met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie komt verzoeker niet verder dan het voorleggen van deelname aan verplichte cursussen, een huurovereenkomst, een ziektekostenverzekering en verder verklaringen op eer. De deelname aan verplichte cursussen en het hebben van een huurovereenkomst en een ziektekostenverzekering zijn geen voldoende elementen om aannemelijk te maken dat hij duurzaam lokaal verankerd is. De verklaringen op eer kunnen verder niet geverifieerd worden. 6

Gelet op bovenstaande vaststellingen en de bijzondere banden die verzoeker nog steeds heeft met Tunesië, is het niet kennelijk onredelijk dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker. Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.”

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit als juridische grondslag voor de bestreden beslissing. Het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd op 13 februari 2018 omdat de Unieburger die de verzoekende partij vervoegd heeft, is vertrokken uit het Rijk.

Artikel 42^{quater}, §1, 2° van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)-

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;”

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

3.4. De Raad stelt vast dat de gemachtigde, conform artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet in bepaalde gevallen een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf.

3.5. In wezen stelt de verzoekende partij in haar betoog zoals vermeld in punt 3.1. dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet langer het recht had om conform artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan haar verblijf daar de vijf jaar verstreken waren.

3.6. Artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het uitgangspunt van de vermelde termijn van vijf jaar vast op het ogenblik dat het recht op verblijf erkend wordt. Uit de *bewoordingen “erkenning van hun recht op verblijf”* volgt dat het verblijfsrecht van familieleden van een EU-onderdaan een declaratief karakter heeft.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het EU-Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naargelang het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen. De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk België, nrs. 62 en 63, met verwijzingen naar eerdere rechtspraak). Het Hof heeft eveneens gesteld dat het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter aan de familiebetrekking wordt ontleend. Derhalve is ook de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling (HvJ 14 april 2006, C-157/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk Spanje, nr. 28). Deze rechtspraak vormt een bevestiging van de bepaling uit artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) waarin gestipuleerd wordt dat het verblijfsrecht van de betrokken familieleden van de burger van de Unie wordt *“vastgesteld”* door de afgifte van een verblijfskaart.

De afgifte van de F-kaart kan niet beschouwd worden als handelingen die rechten doet ontstaan doch enkel als handelingen die er in dit geval toe strekken het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger vast te stellen. Het aan de familieleden van een Unieburger toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Anders gezegd, de afgifte van een F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokken voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet worden opgelegd.

Uit het bovenstaande volgt dat in de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger een declaratief karakter heeft, *quod in casu*, het familielid wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Unieburger dient te voldoen (zie *mutatis mutandis* RvS 23 februari 2012, nr. 218.186 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.35.7 en B.38.4).

3.7. Het verblijfsrecht ontstaat aldus niet door de afgifte van een verblijfstitel, te dezen de F-kaart, doch reeds voordien, vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, met name vanaf de aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving (bijlage 19ter) (vaste rechtspraak van de Raad van State: RvS 29 oktober 2010, nr. 208.587; RvS 26 oktober 2011, nr. 216.010; RvS 9 november 2011 nrs. 216.205 en 216.206; RvS 17 november 2011, nrs. 216.320, 216.321 en 216.325; RvS 24 januari 2012, nr. 217.527; RvS 23 februari 2012, nr. 218.186). De datum van het afleveren van het attest van immatriculatie is in deze irrelevant, daar het niet gaat om het ogenblik van het afleveren van een document waaruit blijkt dat de verzoekende partij ingevolge haar aanvraag recht heeft op een tijdelijk verblijf, doch wel om, het weze herhaald, het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt. Het zich kenbaar maken als familielid van een burger van de Unie gebeurt door middel van de aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving (bijlage 19ter). Het verblijfsrecht ontstaat aldus vanaf de aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving (bijlage 19ter).

Het oordeel van de verwerende partij, zoals blijkt uit haar verweernota, dat de verzoekende partij pas als familielid van de burger van de Unie werd erkend op het moment van de afgifte van het attest van immatriculatie, *in casu* op 20 februari 2013, afgeleid uit de rechtsspraak van de Raad van State in haar arrest nr. 218.186 van 23 februari 2012 berust op een verkeerde, minstens selectieve lezing van voormeld arrest. Immers blijkt uit voormeld arrest duidelijk dat *“Deze termijn (...) is immers beginnen lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, zijnde vanaf de aanvraag van de verklaring van inschrijving”*. De daaropvolgende feitelijke vaststelling *“Op dat ogenblik werd de verweester in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie”* doet hieraan geen afbreuk. Immers heeft ook de Raad van State in voornoemd arrest duidelijk gesteld dat de termijn waarbinnen het verblijfsrecht kan beëindigd worden begint te lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als familielid van een burger van de Unie kenbaar maakt, zijnde vanaf de aanvraag van de verklaring van inschrijving, wat aldus de datum betreft van de bijlage 19ter. Het niet onmiddellijk ontvangen door de verzoekende partij van een document waaruit haar tijdelijk verblijfsrecht blijkt kan hieraan geen afbreuk doen.

3.8. *In casu* blijkt uit het administratief dossier en uit de bijlage bij het verzoekschrift, dat de verzoekende partij op 18 januari 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter), waarbij zij zich ten aanzien van de Belgische overheden kenbaar maakte als familielid van een Unieburger. De uiterste datum voor de gemachtigde van de staatssecretaris om een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijfsrecht dat door de afgifte van de F-kaart werd ‘vastgesteld’, was, gelet op de termijn van vijf jaar uit artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, 18 januari 2018.

De bestreden beslissing dateert echter van 13 februari 2018 en werd dus genomen buiten de termijn van vijf jaar.

3.9. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met miskennen van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER